

maal, man skal se paa, inden man lægger afgjørende Bægt paa at komme til et nyt Løb gjennem Kæbebodstrand. Jeg skal gjøre en Bemærkning overfor det ærede Medlem om de 3,800,000, idet jeg maa antage, at jeg ikke er bleven tilstrækkelig forstaaet forleden. Meningen er den, hvad jeg ogsaa udtalte og nu skal gjentage, at man ingenlunde vil stille det Krav, at disse Pengge skulle anvendes strax. Det vilde være en stor Taabelighed. Jeg vil ogsaa sige, at hvis Staten skulde give ogsaa dette Beløb til, vilde man rimeligvis forlange det anvendt strax. Man ønsker imidlertid ikke andre Midler indbetalte end dem, der kræves til at begynde med, og de andre skulle først anvendes, efterhaanden som de praktiske Forhold kræve det. Det er meget muligt, at det vil være en Million, der er Tale om, men man skal naturligvis være sikker paa, at Midlerne kunne være til Stede. Saa sagde det ærede Medlem: Skulle disse Midler deponeres, eller hvorledes skal det gaa til? Det behøve de aldeles ikke. Naar man bare har med tilstrækkelig solide Koll at gjøre, og naar man i Ex. har Bantgaranti, indenlandske solide Bankers Garanti for, at Beløbet vil være til Stede til den Tid, det kræves, forekommer det mig aldeles tilstrækkeligt. Altsaa de Vilkaar der stilles, ere ikke saa skarpe, som En og Anden kunde være tilbøielig til at antage. — Jeg skal overfor det ærede Medlems Mening om, at der slet ikke for Dieblirket er Trang i Ex. til bedre Paghusheds i Kjøbenhavns Havn, og at Paghusheds er en Ting, der ikke videre kan trives, og derfor maa være billig, hvilket jeg mener, den ogsaa ret vel kan blive paa det Terrain, oplyse, at det er mig bekjendt fra et fuldstændig troværdigt edsværent Skibsmaaglerfirma at der for Dieblirket i Vinter er fragtet 4 Skibe paa tilsammen 1580 Tons, som skulle indlade 16,000 Tønder Korn, til at blive liggende i Kjøbenhavn for at tjene som Paghuse i Vinter. Jeg veed ikke, hvorledes Leien er i disse Forhold, men henjagtsmæssigere kan det umulig være at have disse Bæger liggende der end andtids; det er imidlertid utvivlsomt rigtig; jeg staar med Papiret i Haanden. Og det synes at tyde paa, at der ogsaa kan være Tale om, at der er Trang til Paghusheds i Kjøbenhavns Havn. Jeg skal ikke imødegaa alle det ærede Medlems Bemærkninger, det vilde blive for meget. Jeg antager ogsaa, man vil kunne nøies, naar jeg fremdrager nogle af de mere fremspringende Ting, og faar Totalindtrykket af, hvorledes vi begge stille os.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde taget det saa flot og let med Hensyn til Toldspørgsmaalet og han vilde begrunde det paa nogle Ord, jeg havde sagt. Han tager jo heri ganske fejl, og hans Skjøn er i den Retning overmaade usjønssymt og ubilligt. Han udtalte i sit Foredrag bestemt, at han antog, at Frihavnen, maatte være bestemt kun til Eksport til Udlandet. Paa det Spørgsmaal, svarede jeg strax, da jeg havde Ordet, og jeg indskrænkede mig til at sige, at min Mening var den, at de industrielle Anlæg paa Havneterritoriet ogsaa kunde faae Eksport til Indlandet, men tilføiede, at om dette Spørgsmaal skulde jeg ikke udtale mig, thi det var et Toldspørgsmaal, og jeg kunde vel med nogen Føie gjøre det, naar jeg vidste, at min ærede Kollega, Finanzministeren, var til Stede, og vilde udtale sig derom et Dieblit efter. Altsaa det ærede Medlem gjør ikke vel i at behandle Sagen paa den Maade, som om jeg havde sjustet med dette Spørgsmaal og ikke havde gransket det tilfulde; thi det henhører under en anden Minister. Derfor maa det ærede Medlem undskyldte mig, at jeg ikke tager imod den Rettesættelse. Det ærede Medlem mener, at det er daarlige Oplysninger, jeg har givet om Frihavsanlæggets Betydning. Det Samme sagde det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt). Det kunne de ærede Medlemmer godt sige. Jeg skal efter min hele Stilling — jeg lader det ærede Medlems Handelskundsstab og Sagskundsstab ligge; den kan ikke forlanges af mig, kun et almindeligt Blik over Forholdene og Rendskab til de specielle Punkter, kommer, det an paa for mig — ikke være i Stand til at sige, hvor Meget der vil gaa ind i Frihavsanlægget. Jeg kan ikke gjøre Andet end sige, at efter Kjøbenhavns Beliggenhed ved dybt Vand ved Østersøen, efter dens hele Position, dens Fremskridt i Handel og særlig Skibs fart — det ærede Medlem kan gjøre den saa lille, som han vil, han kan dog ikke negte, at der har været Udvikling, og det en ganske overordentlig Udvikling i de senere Aar paa Dampskibsfarens Omraade — ogsaa paa de lange Vinter — saa har jeg Ret til at sige, at jeg tror, at de almindelige Vilkaar ere til Stede, og at de specielle Vilkaar hdes i dette Lovforslag, saa hvis der er fornøden Foretagelsesaaend til Stede, maa det her Forelaede kunne bruges og exploiteres. Videre kan det ærede Medlem ikke faae mig; thi jeg vil ikke strides med ham om hvert enkelt Skib, dets Seildydighed o. s. v. eller om, hvorledes vor Handelsflaade i det Hele stiller sig. Jeg ser i det Hele ret lyst paa For-